

Munich Personal RePEc Archive

The Liquidation - based on Evaluation and Accounting Information

Goagara, Daniel and Giurca Vasilescu, Laura

University of Craiova

12 March 2011

Online at <https://mpra.ub.uni-muenchen.de/29585/>
MPRA Paper No. 29585, posted 16 Mar 2011 07:53 UTC

THE LIQUIDATION – BASED ON EVALUATION AND ACCOUNTING INFORMATION

Daniel Goagă
Laura Giurcă Vasilescu
University of Craiova

Abstract

From a juridical point of view, an entity is considered in difficulty in the situation of payments' ceasing that is when it can not face its due debts with the available funds. In the case of a financial depreciation, the short term liabilities are superior to the assets. The negative net treasury will put the entity in the situation to come up against the payment incidents, this leading to the degradation of its image for the business partners. Despite this, before closing the synthesis financial statements there are some „alarm signals” which can be highlighted especially through a correct and efficient evaluation. These signals can be analyzed at the level of the main activities from the entity. These reasons determine the analysis of degradation' stages on the economic-financial situation as an important criterion in choosing the methods of diagnosis for the entities in difficulty, but also for the strategic orientation.

Key words: financial degradation, liquidation, evaluation, accounting information,

JEL Classification: G33, M41, O16

Introducere

Atât entitățile mici cât și cele mari, entitățile cu o existență îndelungată sau entitățile nou înființate, entitățile ce activează în economii stabile sau în economii emergente (în dezvoltare, în tranziție, în recesiune), toate se pot confrunta cu dificultăți. O entitate se poate confrunta cu dificultăți minore, conjuncturale, dar poate înregistra și situații de criză, care, de cele mai multe ori, sunt rezultatul unui proces îndelungat de depreciere a stării economice și financiare.

Literatura de specialitate a evoluat destul de mult în domeniul evaluărilor în ultimele decenii, prin elaborarea unor modele de predicție a falimentului, bazate pe indicatori economico-financiar de natura ratelor ce formează funcții-scor. În paralel, metodologia analizei economico-financiare dezvoltă și alte metode și tehnici de detectare a stării de sănătate a entităților, din ce în ce mai evolute. În acest context, trebuie stabilit ce anume determină alegerea uneia sau alteia din metode.

Eșecul unei entități economice este, de regulă, o chestiune de timp, deși poate fi și rezultatul unor evenimente întâmplătoare pentru care entitatea nu s-a asigurat. Având în vedere cauzele ce produc degradarea situației economice și financiare a unei entități, se poate spune că fiecare are „drumul ei către faliment” (Pop, 1996).

Prin urmare, nu este facilă delimitarea etapelor unui proces comun și uniform, pe care le-ar parcurge toate entitățile a căror situație economico-financiară este dificilă.

Acestea sunt motivele pentru care abordarea etapelor procesului de degradare a situației economico-financiare a entității reprezintă un criteriu important de alegere a metodelor de diagnosticare a entităților în dificultate, dar și de orientare strategică.

Ceea ce sprijină continuitatea activității entității în cea mai mare măsură este abilitatea întreprinzătorilor și a managerilor și viabilitatea mediului economic în care acționează.

Degradarea financiară a unei entități: inevitabil sau previzionabil

Se consideră că falimentul este o funcție de trei mari variabile (Anghel, 2002): capacitatea individuală a proprietarilor și a managerilor; caracteristicile industriei; mediul economic în care acționează.

Prin urmare, nu se poate identifica o singură cale spre faliment pentru toate entitățile. Astfel, Argenti (1989) a delimitat *trei alternative* tipice pentru procesul de faliment, cu impact asupra modului cum se realizează demersul evaluativ.

Primul tip de proces urmărește un profil foarte redus care indică faptul că performanțele unei entități nu cresc niciodată înaintea falimentului.

Al doilea tip de proces de faliment are în vedere o creștere ridicată a indicatorilor față de perioada anterioară, urmată de un faliment brusc.

Cel de-al treilea tip de proces este foarte des întâlnit în realitatea economică: o perioadă lungă de timp entitatea obține performanțe ridicate, după care înregistrează o depreciere bruscă a situației, urmată de o perioadă în care înregistrează un nivel constant al indicatorilor financiar. După o serie de ani urmează un declin rapid și inevitabil, falimentul.

Încercând să distingă etapele prin care trece o entitate din momentul în care se confruntă cu dificultăți, Hervé Chapaud (1993) a structurat în trei faze viața unei entități în dificultate:

1. *Faza de degradare*, care este adesea cauzată de erori de gestiune; aceasta poate dura în medie 2-4 ani, iar măsurile ce pot fi luate sunt de restructurare a activității entității;

2. *Faza de dificultate*: în această perioadă entitatea atinge un grad de vulnerabilitate sporit; cauzele ce au stat la baza degradării situației economico-financiare au generat efecte multiple care la rândul lor au determinat noi efecte. Situația se deteriorează rapid, perioada nu durează decât 2-6 luni în medie, maximum un an, și sunt necesare măsuri de redresare deoarece degradarea suferită este deja evidentă;

3. *Faza de criză (colaps)*: entitatea se află în această fază pe calea spre faliment; entitatea trece extrem de repede - aproximativ 3 săptămâni - prin perioada de criză și, de aceea, măsurile necesare a fi luate sunt de salvare a situației în mod rapid, pentru ca entitatea să nu intre în stare de insolvență, în faliment, ceea ce ar determina lichidarea totală a entității, respectiv încetarea activității.

J.F. Daigne (1991) evidențiază relativ aceleași etape ale procesului de degradare situației economico-financiare a unei entități.

O primă fază este caracterizată prin:

- stagnarea sau reducerea activității de exploatare;
- diminuarea rezultatelor;
- creșterea costurilor de producție.

Aceste simptome se pot manifesta izolat sau în același timp. Situațiile financiare de sinteză încep să reflecte evoluții nefavorabile ale indicatorilor, iar în planul exploatării se întâmplă frecvent ca entitatea să nu-și poată menține nivelul costurilor de fabricație și calitatea produselor.

În acest moment, entitatea fie pierde segmente importante de piață, menținându-și prețurile de vânzare, fie își diminuează rentabilitatea, micșorându-și prețurile. Analiza activității entității în această fază permite redresarea situației economico-financiare.

A doua fază este caracterizată printr-o creștere a numărului de semnale de alarmă:

- continuarea scăderii rentabilității;
- creșterea variației stocurilor, în raport cu activitatea de comercializare;
- creșterea nevoii de fond de rulment;
- afectarea, din ce în ce mai pregnant, a nivelului indicatorilor financiari.

Rotația activelor nu mai asigură în această fază lichiditățile necesare plății datoriilor, iar, pe lângă diminuarea rentabilității, aceasta determină o reducere a fondului de rulment.

Chiar dacă entitatea se menține la acest nivel al activității, aceasta începe să-și piardă încrederea în capacitatea ei de a se redresa. Efectele sunt imediate în această fază, datoriile financiare crescând și absorbind în mare parte rezultatul exploatării. Adeseori, entitatea este nevoită să dezinvestească sau să apeleze la acționari pentru majorări de capital (Pop, 1996).

În *a treia fază* a procesului de degradare cresc dificultățile la nivelul trezoreriei, datorate lipsei de fond de rulment. Ca efect, dificultățile întâmpinate în continuare în exploatare duc, treptat, la epuizarea mijloacelor financiare. Supraviețuirea entității va depinde de perioada de timp în care aceasta ar putea suporta diminuarea rentabilității, o trezorerie netă negativă și scăderea credibilității față de terți.

În această fază, entitatea ar putea intra în situația de încetare de plăți, fiind probabilă inițierea unei proceduri judiciare de redresare sau de lichidare.

Pornind de la constatarea că procesul de degradare al unei entități este progresiv,

în fiecare fază entitatea înregistrând o accentuare a dificultăților din etapele anterioare, dar și noi dificultăți, este oportună delimitarea a *trei niveluri ale deprecierii activității entității*:

- o depreciere economică;
- o depreciere a situației financiare;
- o depreciere din punct de vedere juridic.

Riscul de faliment al entității, din punct de vedere juridic, nu este decât rezultatul dificultăților economico-financiare. Acesta sancționează incapacitatea entității de a genera un excedent de resurse financiare care să remunereze toți factorii implicați în crearea acestuia și de a-și onora angajamentele la scadență.

Analiza informației contabile - reper în stabilirea stării de dificultate a entităților

Dificultățile de ordin economic se pot defini prin pierderile structurale sau cronice. Adică organizația nu mai este rentabilă și generează un excedent de cheltuieli față de venituri. Modul cel mai facil de a detecta non-profitabilitatea unei activități îl constituie utilizarea unui indicator care analizează exploatarea, și anume "excedentul brut de exploatare" (EBE). Indicatorul nu ține seama de politicile financiare și fiscale și are la bază cuantumul valorii adăugate obținute de entitate în procesul de producție, calculându-se astfel:

$$E.B.E. = \text{Valoare adăugată} + \text{Subvenții} - (\text{Impozite și taxe} + \text{Cheltuieli de personal})$$

În cazul unei degradări economice, valoarea indicatorului poate deveni negativă, înregistrându-se un deficit brut de exploatare. Stadiul cel mai avansat al degradării economice este atins atunci când entitatea consumă resurse fără a avea capacitatea de a obține producție. În acest caz valoarea adăugată devine negativă și induce un deficit crescut al exploatării.

În cazul unei deprecieri financiare, entitatea nu poate face față datoriilor scadente, pasivele pe termen scurt fiind net superioare activelor sale realizabile. Trezoreria netă negativă va pune entitatea în situația de a întâmpina incidente de plată, aceasta ducând la degradarea imaginii sale față de partenerii de afaceri (furnizori, bănci, etc.) și punând chiar problema continuității exploatării, a existenței sale. Prin atingerea nivelului financiar de degradare a situației entității, aceasta este pusă în fața riscului de a falimenta.

În asemenea situație, de modul cum se realizează evaluarea elementelor structurale incluse în calculul respectivelor indicatori depinde atât relevanța și veridicitatea lor, cât și deciziile de politică microeconomică ce se impun a fi luate ulterior.

Dimensiunea financiară a degradării situației entității constituie, în literatura de specialitate, fundamentul definirii conceptului de "entitate în dificultate" (Matiș, 2003).

Analiza economico-financiară permite, în general, punerea în evidență a dificultăților existente. Accelerarea procesului de degradare, în special în faza finală, poate face ca identificarea dificultăților întâmpinate de entitatea să fie întârziată, deoarece analiza financiară este bazată, în principal, pe documente financiar-contabile disponibile ulterior închiderii exercițiului financiar. Situația afectează într-o măsură mai

mare terții, care sunt informați relativ târziu despre dificultățile entității cu care lucrează.

Cu toate acestea, anterior închiderii situațiilor financiare de sinteză există anumite „semnale de alarmă”, ce pot fi evidențiate în special pe linia realizării unei evaluări corecte și eficiente, care atrag atenția asupra unor aspecte a căror analiză poate fi aprofundată pentru a identifica stadiul deprecierii și lua măsurile cuvenite. Aceste „semnale de alarmă” pot fi cercetate la nivelul principalelor activități ale entității.

În planul *producției* se poate observa:

- o inadaptare tehnică și tehnologică sau organizarea defectuoasă a procesului de fabricație;
- existența unor probleme legate de calitatea produselor;
- o uzură fizică și morală a mijloacelor fixe sau planuri de investiții neadaptate structurii de producție;
- o pondere ridicată a personalului, comparativ cu dimensiunea dotării tehnice;
- o dotare tehnică neadaptată la reglementările privind securitatea muncii sau protecția mediului.

Consecințele acestor aspecte sunt regăsite în nivelul înregistrat de indicatorii de randament.

În plan *comercial* pot fi identificate următoarele „semnale de alarmă”:

- apariția unor concurenți ce produc la costuri mai reduse sau care comercializează produse noi, care reduc cota de piață a entității;
- produse aflate în faza de declin;
- nu sunt lansate noi produse pe piață;
- o evoluție descendentă a sectorului de activitate;
- crize financiare înregistrate de terți (furnizori sau clienți);
- dependența de materii prime importate, cu prețuri ridicate, ce afectează prețurile de vânzare;
- o specializare excesivă a producției;
- dependența de un client sau de un număr redus de clienți importanți, respectiv de furnizori.

Efectele sunt, în general, diminuarea cifrei de afaceri și a rezultatelor, deși pot fi și cazuri în care cifra de afaceri crește, înregistrându-se concomitent o reducere a nivelului rezultatelor.

În plan *administrativ și organizatoric* „semnalele de alarmă” pot fi: un circuit greoi al informațiilor între departamente și executanți-decidenți; ineficiența controlului de gestiune; inadaptarea structurii organizatorice la activitatea entității; o conducere deficitară.

La nivel financiar sunt remarcate mai multe „semnale de alarmă”:

- scăderea nivelului indicatorilor de rezultate;
- creșterea gradului de îndatorare;
- afectarea echilibrului financiar;
- dificultăți legate de nivelul trezoreriei.

Aceste semnale la nivelul situației financiare sunt manifestări ale dificultăților pe care le are entitatea la nivelul exploatarii, ceea ce determină aprofundarea analizei dezechilibrelor financiare printr-o analiză economică în planul producției, comercializării, social sau administrativ.

Joncțiunea financiar-managerial în cadrul entităților în dificultate

Aspectul juridic al deprecierei are ca premise deprecierea economică și cea financiară, sancționând legal situația de fapt a entității. Deprecierea juridică presupune constatarea, din punct de vedere legal, a insolabilității entității, însemnând, în multe cazuri, dizolvarea în timp scurt a entității ca persoană juridică.

Din punct de vedere juridic, "o entitate este considerată în dificultate atunci când se află în stare de încetare de plăți, adică atunci când nu poate face față datorilor sale exigibile cu sumele de bani disponibile", conform legislației privind procedura reorganizării și lichidării judiciare a entităților (Legea insolvenței 85/2006 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului).

Legea prevede în acest caz deschiderea unei proceduri de reorganizare sau lichidare judiciară. În practică este greu de stabilit momentul cel mai potrivit în care poate fi inițiată o procedură judiciară pentru salvarea entității:

- dacă intervenția juridică este tardivă, când entitatea nu mai are active suficiente, ea nu-și va mai putea achita obligațiile, fapt ce atrage falimentul acesteia;
- dacă intervenția este precoce, ea poate genera o lichidare parțială a activelor, o reorganizare a activității, iar în acest caz este implicată și o reorganizare juridică prin transformarea datorilor în acțiuni, fuziunea cu altă entitate, etc.

Faza de criză sau de șoc a fost caracterizată de unii autori (Joffre și Koenig, 1985) ca un punct de inflexiune între două perioade din ciclul de viață al entității. Criza poate fi definită ca o ruptură a relațiilor, o dezorganizare a structurii și o paralizie a conducerii.

Urmărind îndeplinirea obiectivului fundamental al continuării exploatarei, o entitate va fi nevoită să se dezvolte permanent, obținând performanțe. Pe fondul dezvoltării sale, entitatea devine vulnerabilă, confruntându-se cu un paradox: modul său de gestionare și stilul de management generează, într-o nouă fază a dezvoltării entității, factori ce frânează creșterea și pot afecta eficacitatea activității, nivelul de rentabilitate, conducând la faliment.

Evaluarea entității privită din perspectiva evoluției sale determină apariția a două probleme (Vargas, 1984):

- "Cum pot fi anticipate problemele apărute, natura și gradul de importanță a lor, pentru a pregăti un răspuns adecvat?"
- "Se poate învăța din experiența unor situații anterioare, astfel încât să se remedieze criza actuală sau prin analiza situațiilor dificile ale unor entități similare, să se împrumute "măsurile luate"?"

Prima problemă este legată de ciclul de viață al entității. În fiecare etapă (fază), entitatea înregistrează mutații generale profunde, uneori greu de anticipat, care prezintă totodată particularități comparativ cu alte entități aflate în aceeași fază de dezvoltare.

Managerii se confruntă cu o situație contradictorie urmărind dezvoltarea afacerii:

- trebuie elaborată o strategie de creștere și totodată, de reducere a incertitudinilor pe care le presupune o nouă fază de dezvoltare;
- este dificil să prevezi, dacă nu imposibil, întâmpinarea unor dificultăți luând ca reper experiențele prin care a trecut entitatea sau alte entități.

Greiner (1972) a arătat că evoluția unei entități poate fi analizată pe cele 5 faze ale vieții ei, între fiecare dintre ele manifestându-se o perioadă de criză, așa cum se

prezintă în mod sugestiv în figura nr. 1.

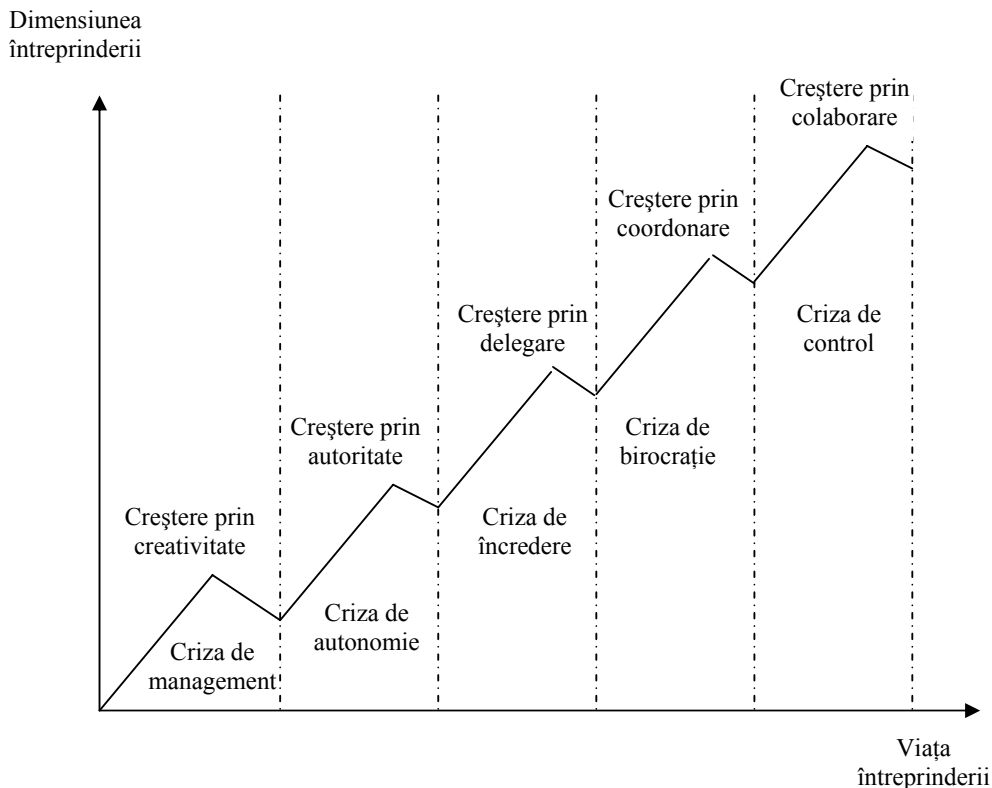

Figura nr. 1. Ciclul de viață al entității și crizele de creștere

Sursa: H. Chapaud - „ Diagnostique de l'entreprise en situation de crise”, coord. A. Marion, Ed. Economica, 1993, pag. 281

Criza este un moment în care strategia aplicată nu permite entității să răspundă satisfăcător la "provocările" evoluției sale și în care se cere operarea unor schimbări importante.

Chiar dacă momentul de criză cunoaște manifestări obiective, precum scăderea brutală a cifrei de afaceri sau a profiturilor, procesul ce califică criza drept situație dată este unul subiectiv. De exemplu, este posibilă o criză artificială dacă un membru al consiliului de administrație care deține calitatea de lider de opinie își exprimă sentimentul că rezultatele entității, de altfel prospere, nu sunt suficient de ridicate pentru a-i menține poziția concurențială.

Analiza critică a managementului dintr-o entitate în dificultate, din perspectiva modului cum este privită evaluarea, indică faptul că, indiferent de cauzele exogene sau endogene ale degradării situației economico-financiare a unei entități, starea de dificultate poate fi accentuată de reacția tardivă și extrem de lentă a echipei de conducere la schimbările survenite, în condițiile în care deciziile care se adoptă sunt luate pe baza unor informații furnizate greșit sau inoportun de către evaluarea efectuată. În mod logic, o entitate îndeplinește criteriul continuității exploatarei numai dacă nu există informații care să ducă la o concluzie contrară (Anghel, 2002).

Principiul continuității exploatarei presupune o stare de echilibru a fluxurilor financiare, pe perioada diagnosticată, a unei organizații independente, fără o reducere

sensibilă a ritmului și nivelului de activitate.

Continuitatea exploatării este un concept fundamental în teoria și practica financiar-contabilă. IASC consideră că activitatea de întocmire a situației financiare se bazează pe prezumția că o entitate își va continua activitatea și în viitorul previzibil, neavând intenția sau nevoia de a se lichida sau reduce semnificativ activitatea sa.

Pe de altă parte, Uniunea Europeană a Experților Contabili (UEC) menționează că entitatea care continuă să opereze trebuie să respecte normele în vigoare privind înregistrările contabile, altfel trebuie să-și contabilizeze activele și provizioanele de depreciere și pentru risc și cheltuieli aferente costului lichidării (Peyramaure și Sardet, 2002).

Prin urmare, UEC aduce în prim plan varianta întocmirii unor situații financiare ce iau în calcul indicatorii la valori de lichidare: prețuri lichidative, cheltuieli suplimentare de lichidare, dacă entitatea își va reduce activitatea într-o manieră semnificativă sau se lichidează (Toma și Chivulescu, 1994).

Uniunea Europeană a Experților Contabili evidențiază următoarele fapte de natură a compromite continuitatea exploatării:

- Existența unui fond de rulment negativ sau chiar a unui rezultat net negativ. Acesta din urmă poate avea ca efect, în funcție de mărimea capitalului investit, o situație netă negativă a entității.
- Utilizarea unor credite curente pentru finanțarea investițiilor.
- Imposibilitatea reînnoirii creditelor.
- Imposibilitatea reglării creditelor la scadența normală și utilizarea noilor împrumuturi pentru onorarea celor vechi.
- Evenimente grave în exploatare, cum ar fi, de exemplu, finalitatea unui contract ce asigură continuitatea producției, falimentul unor furnizori, clienți, etc.
- Gestionarea inefficientă a resurselor materiale, umane.
- Probleme legate de organizare și de conducerea entității (de exemplu, indisponibilitatea unui manager cu competență în luarea unor decizii strategice).

Continuitatea exploatării poate fi afectată de:

- dizolvarea voluntară a entității, care are la bază decizii manageriale cu privire la încheierea activității pentru care a fost înființată entitatea sau vânzarea entității.
- dificultăți economico-financiare, cum ar fi: acumularea unor datorii importante către creditori; obținerea unor rezultate negative accentuate; diminuarea capacității de operare a entității.

Deosebit de important, alături de evaluare, este și auditul financiar-contabil care joacă un rol important în reperarea unor disfuncții din activitatea economico-financiară a entității în timp util. Pe de altă parte, trebuie avut în vedere că opinia analistului sau a auditorului poate accentua vulnerabilitatea entității și posibilitățile de a intra în faliment.

SAS 34 (AICPA, 1981) consideră că în mod fundamental sunt două tipuri de informații care trebuie luate în considerare:

- informații care privesc solvabilitatea: evoluția negativă, pierderi operaționale sau limitarea accesului la credite;
- informații interne, legate de eventuala pierdere a unor manageri-cheie și externe, cum ar fi procedurile legale.

Aprecierea continuității exploatării se poate dovedi foarte dificilă și sensibilă, iar analiza, prin tehnicile și metodele de diagnosticare a stării de sănătate a entității, aduce

un sprijin însemnat în efortul de asigurare a continuării activității.

Semnalul unei entități către creditorii ei, că investiția lor este în pericol, este dat atunci când entitatea nu-și mai îndeplinește obligațiile contractuale de plată. Desigur, acesta nu este primul indiciu al dificultăților entității, dar este situația ce permite creditorilor să ia măsuri pentru a-și minimiza pierderile.

Creditorii trebuie să ia o decizie, în această fază, și anume:

- aceea de lichidare a entității, caz în care se instituie procedura de faliment așa cum este prevăzută în Legea insolvenței 85/2006 (cu modificările și completările ulterioare: OUG 86/2006, OUG 173/2008, OUG 1/2010, Legea nr. 25/2010) privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului;
- menținerea entității în viață, prin reorganizare judiciară.

Conform art. 29, alin. 1, din Legea insolvenței 85/2006, "orice creditor care are o creanță certă, lichidă și exigibilă poate introduce la tribunal o cerere împotriva unui debitor care, timp de cel puțin 30 zile, a încetat plățile".

Au fost menționați creditorii ca inițiatori ai acestor decizii și nu judecătorul-sindic, persoană abilitată prin lege să decidă în vreun sens sau altul, deoarece aceștia reprezintă persoanele direct interesate în rezolvarea, prin reorganizare sau faliment, a situației debitorului, în principiu, această decizie depinde de determinarea valorii entității în condițiile în care este reabilitată, față de valoarea activelor sale dacă ar fi valorificate în mod individual (lichidate). Se va adopta procedura care promite veniturile cele mai mari creditorilor și proprietarilor.

Dacă alternativa corespunzătoare din punct de vedere economic este restructurarea activității, planul de reorganizare va indica perspectivele de redresare în raport cu posibilitățile și specificul activității debitorului, cu mijloacele financiare disponibile și cu cererea pieței față de oferta debitorului și va cuprinde măsuri concordante cu interesele creditorilor și ale asociațiilor sau acționarilor, precum și cu ordinea publică, inclusiv în ceea ce privește modalitatea de selecție, desemnare și înlocuire a administratorilor și directorilor. Planul va indica totodată modalitățile de lichidare, totală sau parțială, a pasivului.

Decizia de intrare în faliment se poate lua în următoarele cazuri:

- când debitorul și-a declarat intenția de a intra în faliment ori nu și-a declarat intenția de a se reorganiza;
- când nici una din părți (debitori sau creditori) nu au propus un plan de reorganizare sau acestea nu au fost acceptate;
- când obligațiile de plată și celelalte sarcini asumate nu sunt îndeplinite conform planului de reorganizare;
- când desfășurarea activității debitorului pe parcursul reorganizării aduce pierderi averii sale.

Prin noile reglementări adoptate, legislația românească privind insolvența corectează o serie de aspecte care erau neclare sau nefuncționale.

Concluzii

Falimentul entităților este un proces natural, care asigură viabilitatea economiei. Cu toate acestea, entități cu o importanță ridicată în economie sunt pe cale de a da faliment, din diferite cauze de ordin subiectiv sau obiectiv, fapt ce impune cunoașterea simptoamelor care pot anticipa eșecul lor și identifica factorii de risc.

Abordând această problemă, numeroși analiști au constatat că este dificil de

anticipat dacă și când se poate produce falimentul unei entități și de stabilit o strategie de evitare a acestuia.

Teoria economică și practica nu au rezolvat în totalitate aceste probleme, însă au delimitat posibile modalități de identificare a dificultăților.

Folosind drept surse informaționale situațiile financiare elaborate în mod curent de către entitate, evenimentele care pot anticipa eșecul se pot grupa în trei categorii, și anume: evenimente ușor identificabile; evenimente greu de identificat; evenimente neprevăzute.

În general, analiza economico-financiară permite punerea în evidență a dificultăților existente. Accelerarea procesului de degradare, în special în faza finală, poate face ca identificarea dificultăților întâmpinate de entitatea să fie întârziată, deoarece analiza financiară este bazată, în principal, pe documente financiar-contabile disponibile ulterior închiderii exercițiului financiar.

Legislațiile în domeniul insolvenței la nivel național și internațional au fost reînnoite constant, modificările fiind determinate de două aspecte importante: presiunea de armonizare legislativă cu acquis-ul comunitar și adaptarea reglementărilor la specificul național.

De asemenea, mediul extern de afaceri condiționează în mare măsură evoluția entității, ceea ce face necesară adaptarea structurilor entității, dar mai ales a stilului de management.

Bibliografie

AICPA, (1981), *The auditor's considerations when a question arise about an equity's continued existence*, SAS 34, NY

Ana I. Gh., (1998), *Profitul*, Ed. Economică, București

Anghel, I., (2002), *Faliment. Radiografie și predicție*, Ed. Economică

Argenti, J., (1989), *Corporate Colapse, The Causes and symptoms*, Ed. Mc.Graw-Hill, UK

Bircea I., (2005), *Evaluarea întreprinderii*, Editura Dacia Cluj Napoca

Buglea Al., (2005), *Analiză financiară. Concepte și studiu de caz*, Ed. Mirton, Timișoara

Chapaud, H., (1993), *Diagnostique de l'entreprise en situation de crise*, coord. A. Marion, Ed. Economica

Daigne, J.F., (1991), *Le management en periode de crise*, Les editions d'organisation

Gheorghiu Al., (2004), *Analiza economico-financiară la nivel microeconomic*, Ed. Economică, București

Giurcă Vasilescu L., (2010), *Performanță și risc în activitatea firmelor*, Ed. Universitaria, Craiova

Greiner, L.E., (1972), *Evolution and Revolution as Organisations grow*, Harvard Business Review, iul-aug

I.A.S.C., (2003), *Standardele Internaționale de Contabilitate*

I.N.S., (2008), *Anuarul Statistic al României*

Ișfănescu A., coord., (2002), *Analiza economico-financiară*, Ed. Economică, București

Ioniță I., Bănac, C.S., (2004), *Evaluarea organizațiilor*, Ed. Economică, București

I.V.S.C., (2007), *Standardele Internaționale de Evaluare*, Ediția a VI-a

I.V.S.C., (2007), *Standardele Internaționale de Evaluare*, Ediția a VIII-a

Joffre,P., Koenig, G., (1985), *Strategie d'entreprise. Antimanuel*, Ed. Economica Paris

Matiș D., (2003), *Contabilitatea operațiunilor speciale*, Editura Inlelcredo, Deva

Peyramaure,P., Sardet, P., (2002), *L'entreprise en difficulte*, Ed. Dalloz, Paris

Pop, A., (1996), *Contabilitate comparată și aprofundată*, Editura Inlelcredo, Deva

Siminică, M., (2008), *Diagnosticul financiar al firmei*, Ed. Universitaria, Craiova

Toma M., Chivulescu M., (1994), *Ghid pentru diagnostic și evaluare a întreprinderii*, Editura Ceccar, 1994, pag. 145

Vargas, G., (1984), *Les crises de croissance de la PME-PMI*, Revue francaise de gestion, ian.-febr.